

Arrest

nr. 74 166 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 januari 2011, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 26 oktober 2011, verstuurd op 26 oktober 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent naar eigen zeggen ongeveer 17 jaar geleden geboren in Totumdara Bala in het district Chaharikar van de Afghaanse provincie Parwan. Uw vader en moeder verbouwden en verkochten druiven. Uw vader was tegelijkertijd ook wijksoldaat. Hij werkte voor commandant Jamil en vocht op verschillende momenten

tegen de taliban. Ongeveer 6 jaar geleden kreeg uw vader op een bruiloft in Mianaguzar in het district van Jabalussaraj ruzie met een commandant genaamd Marshal Qasim. Tijdens het gewapende gevecht vermoordde uw vader de twee broers van Marshal Qasim (Farhad Qasim en Iqbal Qasim). Uit schrik voor een represaille nam uw vader u, uw zusje en uw moeder mee naar Kaboel waar jullie ongeveer een maand bij een vriend van uw vader verbleven. Toen de vriend van uw vader te weten kwam waarom jullie moesten vluchten, weigerde hij jullie nog langer te beschermen. U trok vervolgens naar Totumdara Payan waar jullie huis na ongeveer 20 dagen werd aangevallen door de mensen van Marshal Qasim. Tijdens deze aanval kwamen uw vader en uw jongere zusje om. U en uw moeder raakten gewond waardoor u ongeveer 6 maanden in het ziekenhuis in Charikar verbleef. Vervolgens keerden u en uw moeder terug naar uw geboortedorp waar jullie vervolgens gedurende 5 jaar zonder problemen woonden. Een paar maanden voor jullie vertrek werd jullie huis nogmaals aangevallen. Als gevolg van deze tweede aanval besloten jullie dat u Afghanistan moest verlaten. U verliet het land eind 2010, begin 2011. U kwam in België aan op 14 januari 2011 waar u meteen asiel aanvroeg. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een brief van het ziekenhuis in Parwan en een attest van de dorpsoudsten voor.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Vooreerst moet er worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Uw verklaringen in verband met de gebeurtenissen op het huwelijk en in verband met Marshal Qasim overtuigen immers niet. Zo weet u geen details te vertellen over de oorzaak van de ruzie en de reden waarom uw vader twee mensen vermoordde (cgvs, p. 14 en 15). U wist evenmin te vertellen op wiens huwelijksfeest het gevecht plaatsvond (cgvs, p.14). Gezien dit de reden zou zijn voor al uw problemen is het opmerkelijk dat u nooit naar de omstandigheden waarin deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, heeft gevraagd. Dat u op het ogenblik van de gebeurtenissen jong zou zijn geweest zoals u stelde (cgvs, p.14), betekent geenszins dat er niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat u zich meer zou hebben geïnformeerd over gebeurtenissen die niet alleen aan de basis zouden liggen van uw vlucht uit uw land van herkomst maar ook tot de dood van uw vader en uw zus zouden hebben geleid. Wat betreft dit incident moet er overigens ook worden vastgesteld dat u hiervan geen begin van bewijs aanbrengt, ondanks het feit dat u aangeeft dat de gebeurtenissen wel in de media werden besproken (cgvs, p.13). Bovendien zou Marshal Qasim, volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, een vooraanstaand en machtig figuur zijn in Afghanistan (cgvs, p.17) zodat reeds op basis daarvan kan worden verwacht dat hierover zou zijn bericht in de pers. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u enige vorm van bewijs zou kunnen aanbrengen met betrekking tot deze gebeurtenissen. Ook uw beperkte kennis over de persoon die u zou vervolgen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Zo weet u niet wat voor positie Marshal Qasim heeft bekleed of welke hij bij uw vertrek uit Afghanistan in de provincie Parwan bekleedde. Het enige wat u kon vertellen was dat hij commandant was van Heraze Baghlan, dat hij in Kabul had gewerkt en in de provincie Parwan “ergens” voor de landmijninstantie werkte (cgvs, p.15). Omtrent de persoon van Marshal Qasim kan u voor de rest alleen aanhalen dat hij Tadzjiek is van etnische afkomst. Op de vraag of u nog iets anders over hem kan vertellen is uw antwoord alleen dat u niet weet wat u over hem kan vertellen en dat u problemen hebt (gehoorverslag CGVS p. 15). Nochtans kan men verwachten dat u over een uitgebreidere kennis zou beschikken over de persoon die u naar eigen zeggen naar het leven staat en uw vader en zus heeft omgebracht. Er kan evenzeer worden verwacht dat u spontaan meer gedetailleerde informatie zou kunnen geven over de man. Gezien de voorgaande vaststellingen kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen betreffende de oorzaak van uw problemen in Afghanistan en bijgevolg aan de gevolgen die deze feiten met zich mee zouden hebben gebracht. Verder kan wat betreft uw verklaringen over de gebeurtenissen na de aanslag op jullie woning worden gesteld dat ze weinig logisch en dus weinig geloofwaardig zijn. U verklaarde hierover dat u, ondanks het risico, samen met uw moeder terugkeerde naar Totumdara Bala (cgvs, p.19 en 20). Het is vreemd dat u en uw moeder terugkeerden naar de plaats waar het risico te worden herkend het grootst was. Het is bovendien uiterst merkwaardig dat u hierover stelde dat jullie de burenen er wel vertrouwden (cgvs, p. 20) terwijl u eerder beweerde dat u voor de aanslag in Totumdara Payan door uw burenen aan de mensen van Marshal Qasim werd verraden (cgvs, p.17). Uit uw verklaringen over uw leven in Totumdara Bala blijkt overigens dat u en uw moeder, ondanks het risico herkend te worden, weinig moeite deden om te vermijden dat Marshal Qasim te weten kwam dat jullie nog leefden. Zo stelde u dat uw moeder verder ging met het familiebedrijf dat jullie

hadden in het verhandelen van druiven (cgvs, p.20). Ook zouden de burens vanaf het begin dat jullie terug naar Totumdara Bala terug waren gekeerd over de vloer zijn gekomen (cgvs, p. 19). Niet alleen strookt dergelijk gedrag niet met uw bewering dat jullie vreesden dat mensen erachter zouden komen dat jullie nog leefden en in Totumdara Bala woonden (cgvs, p. 20), het is evenmin aannemelijk dat het 5 jaar duurde vooraleer Marshal Qasim te weten kwam dat jullie nog in leven waren en pas dan zijn wraakactie verderzette. Temeer daar u zelf aangaf dat hij veel familie had in de buurt van uw dorp (cgvs, p. 20). Aangezien jullie weinig moeite zouden hebben gedaan om jullie aanwezigheid in uw geboorteplaats te verbergen, is het zeer onwaarschijnlijk dat het 5 jaar duurde vooraleer Marshal Qasim te weten zou zijn gekomen dat jullie daar verbleven. Ook uw verklaring dat Mashal Qasim al een jaar voor zijn terugkeer naar Parwan zou hebben geweten dat jullie nog in leven waren (cgvs, p. 13) en hij pas vanaf zijn terugkeer echt uit was op wraak, overtuigt niet. Temeer daar hij ook de eerste aanslag in Totumdara Payan vanuit Baghlan zou hebben georkestreerd. Volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij immers pas een jaar voor het gehoor overgeplaatst naar uw provincie (DVZ, punt 3, vraag 5). Deze weinig overtuigende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven verder. Wat betreft de documenten die u aanbracht ter ondersteuning van uw beweringen moet vooreerst worden gesteld dat deze niet door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen worden ondersteund zodat de bewijskracht ervan beperkt is. Inzake het attest van het ziekenhuis van Parwan moet worden opgemerkt dat uit het document niet kan worden opgemaakt wanneer het zou zijn opgesteld. Bovendien is het merkwaardig dat er in het attest een weergave van de oorzaak van de verwondingen wordt gegeven. Het is immers niet de taak van een arts om een omschrijving te geven van de omstandigheden waarin verwondingen werden opgelopen. Uit de verwondingen die door een arts kunnen worden vastgesteld kan immers moeilijk worden afgeleid wat deze omstandigheden zouden zijn geweest. Ook de verklaring van de wahil van het district en de malik en mullah van het dorp overtuigt niet. De inhoud ervan blijkt immers tegenstrijdigheid met uw relaas. U verklaarde immers dat ook uw kleine zus in de explosie omkwam (cgvs, p.13) terwijl in de brief wordt beweerd dat uw zusje enkel gewond is geraakt. Gezien de incoherentie tussen de inhoud van het attest en uw verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw vluchtmotieven bijkomend ondergraven. Ten slotte kan er gezien uw vage verklaringen over het werk van uw vader evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen over diens activiteiten. Zo bleef u vaag over wat hij precies deed voor zijn commandant (cgvs, p.8). U bleef evenzeer op de vlakte over hoe lang hij reeds voor de commandant werkte en wanneer hij precies tegen de taliban vocht (cgvs, p.8). Gezien het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over het werk van uw vader. Van een persoon wiens vader actief zou zijn geweest bij de Afghaanse politie of bij het Afghaanse leger kan men redelijkerwijze verwachten dat hij van dergelijke eenvoudige feiten met betrekking tot diens activiteiten op de hoogte zou zijn. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De documenten die u voorgelegde kunnen, zoals eerder in de deze beslissing werd aangegeven, de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Uw taskara bevestigt verder immers alleen uw identiteit die hier niet in vraag werd gesteld. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Charikar, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyān, Daykundi en Kabul" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapende conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd (zie hogervermelde SRB). Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het

UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onjuist en gebrekkig is gemotiveerd.

Verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van de feiten maar elf jaar oud was en dat zijn moeder hem heeft afgeschermd door over de feiten geen details te geven.

Hij wijst erop dat hij op zijn buik en zijn arm grote littekens heeft. Hij stelt dat hij de burens in zijn geboortedorp wel vertrouwde, dat hij zo goed als nooit buiten kwam en dat zijn moeder niet zelf op het veld werkte en de oogst heel discreet verkocht. Het is net door deze discrete levensstijl dat dhr. Qasim gedurende lange tijd niet op de hoogte was van het bestaan van verzoeker.

Waar verwerende partij stelt dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt met betrekking tot zijn relaas stelt verzoeker dat hij een attest neerlegde afkomstig van de directeur van het ziekenhuis in Parwan waar verzoeker en zijn moeder zes maanden bleven. Dit attest is dan ook niet opgesteld door een arts zoals verweerster verkeerdelijk stelt. Bovendien kunnen de ernstige verwondingen die verzoeker destijds heeft opgelopen visueel worden vastgesteld.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet voldoende aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De Raad hecht verder in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers asielaanvragen. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat zelfs indien hij op het ogenblik van de gebeurtenissen nog jong was, hij over de feiten die tot de dood van zijn vader en zus zouden hebben geleid en over de commandant meer details zou kunnen verstrekken en dat hij hierover bij zijn moeder zou hebben doorgevraagd. Ook is het vreemd dat verzoeker en zijn moeder na de feiten terugkeerden naar hun dorp. Zelfs als ze er een discrete levensstijl op nahielden en de burens vertrouwden, kan worden verondersteld dat binnen de kortste keren het hele dorp op de hoogte zou zijn van hun verblijf. Aangezien veel familie van de commandant in de buurt woonde, is het dan ook weinig aannemelijk dat

het vijf jaar zou hebben geduurd voor de commandant zou hebben ontdekt dat verzoeker en zijn moeder opnieuw in hun geboortedorp woonden.

De littekens en het geneeskundig getuigschrift volstaan op zich niet om verzoekers asielrelaas te staven. Een arts, en al zeker niet de directeur van het ziekenhuis die volgens verzoeker het attest zou hebben opgesteld, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Het feit dat verzoeker een stuk neerlegt waarvan de inhoud niet overeenkomt met verzoekers relaas ondermijnt bovendien verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker verklaarde immers dat ook zijn kleine zus in de explosie omkwam (gehoorverslag, 13) terwijl in de verklaring van de wahil van het district en de malik en mullah van het dorp wordt beweerd dat zijn zusje enkel gewond is geraakt. Verzoeker geeft geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

De Raad stelt tenslotte vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat er voor burgers in het district Charikar op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit oordeel niet in zijn verzoekschrift. Het motief wordt derhalve beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER